

Robert B. PARKER

NEVIDITELNÉ STOPY

NEVIDITELNÉ STOPY

Robert B.
PARKER

NEVIDITELNÉ
STOPY

Přeložila Petra Klůfová

Tato kniha je literární fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výplodem autorovy fantazie, či jsou užity pouze smyšleně, a jakákoliv podobnost s reálnou osobou, živou či mrtvou, s firmami, společnostmi, událostmi a místy je čistě náhodná.

Autor se sice poctivě snažil, aby uvedl přesná telefonní čísla a internetové adresy, ale vydavatel ani autor nenesou sebemenší zodpovědnost za omyly či změny, k nimž došlo po publikaci díla. A dále, vydavatel neměl možnost jakkoliv ovlivnit webové stránky autora či třetí strany, a tedy nezodpovídá za jejich název ani za obsah.

Vydavatelství BB/ats,ro v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2011 by Estate of Robert B. Parker

All rights reserved.

Z anglického originálu *Sixkill*
(Published by the Penguin Group)

přeložila © 2012 Petra Klůfová

Redakce textu: Táňa Holasová

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 97807619014

*Věnováno Joan, jako pokaždé.
A zrovna tuble knihu věnuji i Lou Zambellovi.*

1

BYLO JARO. Jarní rovnodennost odvedla svou práci, ať už to obnášelo cokoliv, a pozdní březen, který mi otevřeným oknem proudil do kanceláře, byl vlahý, i když ne ještě přímo teplý. Nácvik jara probíhal neúnavně a naplno a za pouhé dva týdny se mělo odehrát jeho slavnostní zahájení.

Pil jsem kávu a pročítal nový novinový komiks s názvem *Frazz*, abych se ujistil, jestli v něm náhodou není skrytá existenciální narážka, jejíž smysl mi uniká, když do místnosti vešel Quirk, zamířil ke kávovaru, nalil si šálek, přidal do něj cukr a kondenzované mléko a posadil se naproti mému psacímu stolu.

„Nemáte chuť na kafe?“ zeptal jsem se.

„Právě jsem si nalil,“ kývl Quirk. „Díky za pohostinnost.“

„Už jste četl komiks *Frazz*?“ zeptal jsem se.

„Co je, k čertu, *Frazz*?“ podivil se Quirk.

Byl velký jako já, čili spíš větší, a vždycky skvěle oblečený. Dnes měl

na sobě kaštanově hnědé sako značky Harris Tweed. Měl buřtovitě prsty a v očích pohled nesmiřitelného odhodlání, jenž budil v ostatních lidech ostražitost.

„Kreslený seriál v *Globe*,“ objasnil jsem. „Úplně nový komiks.“

„Jsem dospělý,“ namítl Quirk.

„A policejní kapitán,“ doplnil jsem.

„Přesně tak,“ kývl Quirk. „Žádné komiksy nečtu.“

„Beru dotaz zpět!“ oznámil jsem úředním tónem.

Quirk přikývl.

„Něco potřebuju,“ řekl.

„To tvrdí všichni.“

Mou poznámku ignoroval. Quirk toho vůbec ignoroval hodně. Nemyslel to jako nezdvořilost. Byl prostě jen soustředěný a já už před lety pochopil, že mu je vrcholně jedno, co si myslí ostatní.

„Víte, kdo je Jumbo Nelson?“

„Herec,“ přikývl jsem.

„Správně.“

„Točí tady film.“

„Zase správně.“

„A vy od policie si myslíte, že zavraždil mladou ženu,“ pokračoval jsem.

„Je to zájmová osoba,“ souhlasil Quirk.

Chvilí jsem se na něho díval. Znal jsem ho už hodně dlouho.

„A?“ nadhodil jsem.

„Radši vám vyklopím všechny detaily,“ prohlásil.

Vstal jsem, nalil si další hrnek kávy a ten Quirkův dolil. Pak jsem postavil konvici na pult a pohodlně se rozvalil v křesle s nohama na stole.

„Tak do toho,“ vybídl jsem ho.

„Skutečné jméno je Jeremy Franklin Nelson,“ začal Nelson. „Viděl jste ho někdy?“

„Jen na fotografii,“ řekl jsem. „Ve filmu nikdy.“

„Fotka stačí,“ kývl Quirk. „Takže chápete, jak vznikla jeho přezdívka.“

„To chápu,“ potvrdil jsem.

„Je ve městě,“ pokračoval Quirk. „Točí tu film. Ale to víte.“

„Zatím bez názvu,“ doplnil jsem.

„To vám prozradil *Frazz*?“ zajímal se Quirk.

„Jsem odvážný,“ vysvětlil jsem. „Občas si troufnu přecíst si i něco jiného.“

„Ten podělanej bulvár je toho plný, jako by šlo o únos Lindberghova syna.“

„Sdělovací prostředky musejí zaplácnout hodně prostoru,“ připomněl jsem.

„Až moc,“ souhlasil Quirk. „Už odjakživa. Zkrátka, Jumbo je ve městě a všude s ním chodí bodyguard, indián.“

„Myslíte původního Američana?“

Quirk přikývl.

„Vždyť to povídám.“

„Taky by mohlo jít o Inda.“

„Je to prostě americký indián,“ upřesnil Quirk. „Jen počkejte, až toho obra uvidíte!“

„Nebezpečný?“ vyzvídal jsem.

„Těžko říct,“ pokrčil Quirk rameny. „Na první pohled nevypadá špatně.“

„A bodyguard je do toho taky zapletený?“

„Do toho zločinu? Tak o tom nemám ponětí,“ řekl Quirk.

„Podle novin Jumbo znásilnil a zavraždil mladou ženu a měli by ho okamžitě předat katovi.“

„Jo,“ potvrdil Quirk. „Přesně tak to říkali i mně. Přesně tak mi to říkají všichni.“

„A vám se to nějak nezdá?“

Quirk pokrčil rameny.

„Vím jen tohle,“ řekl. „Dívka se jmenovala Dawn Lopatová, stáří dvacet let, loni dokončila studia na Bunker Hill Community College, nezaměstnaná.“

Usrkl kávu.

„Chce to ještě cukr,“ poznamenal.

Zamířil ke kávovaru stojícímu na kartotéce, cukr si přisypal a zamíchal, načež se vrátil ke křeslu. Znovu upil a spokojeně kývl.

„Dávala se, jak natáčejí scénu v exteriéru na Common, poblíž Park Street Station, a Jumbo si jí všiml. Poslal asistenta produkce, ať jí vyřídí pozvání na společný oběd ve skladu rekvizit. Byla blahem celá bez sebe.“

„To já bych byl taky,“ prohodil jsem.

„Jasně,“ souhlasil Quirk. „A já jakbysmet. Takže poobědvala se všemi hvězdami i s natáčecím štábem a Jumbo si vzal její telefonní číslo a prohlásil, že později by se mohli sejít, a ona na to, jé-páni-jasněžejo!“

„Jste si jistý, že řekla právě tohle?“

„To jé-páni-jasněžejo?“ zopakoval Quirk. „Nejsem. Takže večer jí zavolał a ona za ním zašla do hotelu. Popíjeli šampaňské. Šňupali koks. Vyspali se spolu. Když skončili, oblékli se. Jumbo se na chvíli omluvil a zmizel v koupelně. A zatímco byl pryč, ona si lehla zpátky do postele a umřela.“

„Já se vyspat s Jumbem Nelsonem,“ svěřil jsem se, „taky bych o tom uvažoval.“

„Stalo se to až pak,“ připomněl Quirk.

„Co když umřela studem?“ nadhodil jsem.

„Měla značné zhmožděny v okolí vagíny,“ doplnil Quirk.

„Což svědčí, echm, echm, o použití nějakého předmětu?“

„JÁ si tím nejsem jistý,“ přiznal Quirk. „Možná je Jumbo vážně slon Jumbo.“

„Příčina smrti?“ šel jsem rovnou k věci.

„JÁ osobně soudím, že šlo o udušení,“ řekl Quirk. „Na šíji našli stopy po škrcení, ale patologové si nejsou úplně jistí, jak vůbec vznikly.“

„Nejsou si jistí?“ podivil jsem se.

„Nejsou.“

„Ale kdo jiný by tu jistotu měl mít, když ne oni?“

„Prokristapána!“ zavrčel Quirk. „V jednom případě, na kterém jsem dělal, dokonce ztratili tělo oběti, ksakru.“

„To sebere chuť do práce,“ chápal jsem.

„Moje řeč,“ kývl Quirk. „A navíc, jakmile nemají jistotu, vznikne prostor pro dohady a fámy.“

„Slyšel jsem teorii, že jako sexuální pomůcka posloužilo hrdlo lahve od šampusu, která se uvnitř těla rozbila a oběť pak vykrvácela.“

Quirk zavrtěl hlavou.

„Taky jsem to zaslechl,“ řekl. „Ale nesevďčí pro to žádný důkaz.“

„Podle mě internet žádný důkaz nepotřebuje.“

„A dokonce ani neví, jak si ho sehnat,“ doplnil Quirk.

„A co Jumbo?“ zajímal jsem se.

„Prý nemá ponětí, co se stalo. Přiznává, že byl sjetý koksem a tvrdým alkoholem. Vypověděl, že dívku nechal samotnou, a když se vrátil z koupelny, všiml si, že nereaguje. Zkusil ji probudit. Nešlo to. A tak zavola devět-jedna-jedna.“

„Ležel na ní?“ šel jsem rovnou k věci.

„Očividně ano,“ potvrdil Quirk. „Aspoň chvíli.“

„Ježíši!“ zděsil jsem se.

„Vím, a přesně tohle nás taky napadlo.“

„Kolik Jumbo asi váží?“ zeptal jsem se.

„Těžko říct,“ odpověděl Quirk. „Tipuju tak sto sedmdesát až dvě stě kilo. Sám tvrdí, že to taky neví.“

„A jaký ten chlápek vlastně je?“ vyzvídal jsem.

„Děsný,“ shrnul Quirk. „Přezírání, chlást, drogy, sex. Žádné děvče mu nepřipadá moc mladé. A vlastně ani žádný kluk.“

„Hlavně když jsou živí?“ upřesnil jsem.

„Nevím o tom, že by si kladl podobnou podmínku,“ pokrčil Quirk rameny.

„Ale kromě těch koníčků to je milý mládenec, ne?“ usmál jsem se bodře.

„Hlučný, arrogantní, tupý sprosták,“ vysvětlil mi Quirk.

„Tak podle vás je sprosták?“

„Zasraně zasranej sprosták,“ souhlasil Quirk.

2

JARO NEPŘESTÁVALO proudit oknem do místnosti.

„Všichni ho kvůli tomu milujeme,“ pokračoval Quirk. „My, filmové studio, lidi v natáčecím štábu, všichni. Rodiče těch dívek.“

„A vy ho máte taky rád?“ zajímal jsem se.

„Guvernér ho má kvůli tomu rád. Starosta taky. Vyšetřovací komisař jakbysmet. A vyšetřovací tým ho přímo zbožňuje. Předseda senátu. Mluvčí vlády. Reportéři. Všichni od televize. Každý idiot z kyberprostoru, co zvládne datlovat na počítači,“ recitoval Quirk.

„A vy?“ nedal jsem se odradit.

„Myslím, že ji nezavraždil,“ prohlásil Quirk. „Anebo možná jo, ale nemáme dost důkazů, abychom mu to dokázali. Jenom hádáme.“

„A všichni si přejí, aby jim ten případ zmizel ze stolu a on s ním,“ dodal jsem.

„Přesně tak,“ přikývl Quirk. „Byl pravděpodobně s tou dívkou, když zemřela, a ty jejich hrátky ji klidně mohly zabít, aspoň hádám. Ale

nevěřím, že na základě toho, co máme, získáme právo odsoudit chlápka za vraždu, a dost se bojím, že to uděláme.“

„Ale trochu tomu napomůže fakt, že to je hajzl,“ připomněl jsem.

„Jo, jenže role osiny v zadku není nezákonná,“ namítl Quirk. „Kdyby jo, my dva teď sedíme v lochu.“

„Vy možná,“ připustil jsem. „A co tedy potřebujete ode mě?“

„Chci, abyste ho proklepl,“ vysvětlil Quirk.

„Protože vy sám nemůžete?“

„Správně,“ potvrdil Quirk.

„A zaplatí mi to někdo?“

„Filmové studio si najalo Ritu Fiore, aby Jumba obhajovala,“ vysvětlil Quirk. „Mluvil jsem s ní. Slíbila, že agentura Oakes vás oficiálně osloví jako soukromého detektiva.“

„A bude to účtovat filmovému studiu,“ domyslel jsem si.

„Zřejmě,“ kývl Quirk.

„A co vás vlastně vede k názoru, že Jumbo nespáchal vraždu prvního stupně?“ vyptával jsem se.

„Možná spáchal,“ odpověděl Quirk. „Ale jestli ano, potřebujeme mu to dokázat. Ovšem zrovna teď si myslím, že ho obviňují neprávem, ale nemůžu to zatrhnout a přitom zůstat policajtem.“

„A co když zjistím, že spáchal přesně ten čin, z kterého je obviněný?“

„Tak mi to povězte,“ požádal Quirk. „Budu blahem bez sebe. Chcete se mrknout na poznámky, co jsem zatím udělal?“

„Radši bych začal s čistým papírem,“ odmítl jsem. „Když rozjízďím případ od nuly, líp mi to myslí.“

„Jo, jo,“ souhlasil Quirk. „To znám.“

„Tak fajn,“ kývl jsem.

„Fajn, jako že tu prácičku berete?“

„Správně.“

„Hned takhle z fleku?“ ujišťoval se Quirk.

„Správně.“

„Mohl byste začít rozhovorem s Ritou Fiore,“ navrhl Quirk.

„A vy byste mohl začít tím, že mi nebudete radit,“ odsekl jsem.

„No dobře,“ kývl Quirk. „Čím chcete začít?“

„Promluvíme si s Ritou Fiore,“ odpověděl jsem.

„Dobrá nápada,“ schválil Quirk.

Skoro se usmíval.

3

NA DVEŘE LOŽNICE škrábala Pearl. Nahá Susan vyskočila z postele a pustila ji dovnitř. Zpátky však hupla příliš pozdě, takže Pearl se stačila vecpat mezi nás. Susan zkusila vytáhnout přikrývku trochu výš, ale bránila jí v tom Pearlina tíha.

„Je ti zima?“ zeptal jsem se.

„Nerada před tebou ležím nahá,“ vysvětlila.

„Ale nahou jsem tě viděl už pětistíckrát,“ poukázal jsem.

„O to nejde,“ namítla.

Snažila se vyšknout zpod Pearl přikrývky a zakrýt se jimi.

„Tak o co jde?“

„Ležet nahá je prostopášné,“ řekla.

„A to je špatně?“ podivil jsem se.

„Pořád po mně pokukuješ,“ stěžovala si Susan.

„Nepokukuju,“ hájil jsem se. „Normálně zírám.“

Pearl se chvíli zběsile vrtěla, než našla tu nejpoohodlnější polohu, a pak si položila hlavu v takovém úhlu, aby viděla na nás oba zároveň.

Susan se ohlédla k budíku.

„Je deset hodin dopoledne,“ upozornila mě.

„Je sobota,“ připomněl jsem.

„A už jsme se stačili pomilovat,“ dodala.

„Hezký začátek víkendu,“ řekl jsem spokojeně.

„A skoro jistě se pomilujeme znovu ještě před jeho koncem,“ řekla.

„Pokud setřeseme Pearl,“ upřesnil jsem.

„Jsme dospělí,“ připomněla.

„Já vím,“ kývl jsem.

„Nemyslíš, že to s tím sexem přeháníme?“

„Ty jsi cvokař, tak mi to pověz ty,“ namítl jsem.

„Jo,“ potvrdila. „Myslím, že to přeháníme.“

„A co bychom s tím měli udělat?“ zeptal jsem se.

„Klidně v tom patologickém chování pokračovat!“ prohlásila Susan a věnovala mi úsměv rebelujícího anděla.

Chvíli jsme mlčeli. Slunce se ještě nevyhouplo dost vysoko, aby zasvítilo do oken Susaniny ložnice natočené na západ, ale venku byl zářivý den.

„Takže Quirk tě požádal o spolupráci na tom případu vraha Jumba Kdovíjakedál?“ nadhodila Susan.

„Jo.“

„A proč?“

„Má pocit, že Jumbo je obviněný neprávem,“ vysvětlil jsem.

„A nemůže to zarazit sám?“

„Nemůže,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Vždyť vede to vyšetřování, ne?“

„Oficiálně,“ objasnil jsem. „Ale nad sebou má hromadu dalších lidí, kteří mu velí.“

„Například?“

„Policejní ředitel. Ministr. Starosta, guvernér... a podobně. A tihle všichni jsou pod tlakem sdělovacích prostředků.“

„Taky proto jsi od policie odešel,“ připomněla Susan.

„Zčásti ano,“ souhlasil jsem. „Ale abych byl spravedlivý, nevěřím, že existuje organizace s takovou strukturou, ve které bych fungoval bez problémů.“

„Vydržíš jen v organizaci složené z nás dvou,“ souhlasila Susan. „A nemůže taky odejít?“

„Quirk?“ podivil jsem se. „Quirka tvoří kombinace dvou věcí. Je ženatý a má děti. To je ta první věc. A je policajt. To je ta druhá. Bez nich by už nebyl Quirk.“

„Láska a práce,“ shrnula Susan.

„Stejně jako v našem případě,“ souhlasil jsem.

„A dodržuje zákon,“ doplnila Susan.

„To musí,“ připomněl jsem.

„Jistě,“ přisvědčila Susan. „Vzhledem ke své funkci se ani jinak chovat nemůže.“

„Quirk taky zabíjí lidi,“ upřesnil jsem. „Spousta policajtů za celou svoji kariéru zbraň ani nevytáhne. Quirk to dělá. Ale i kdyby to nedělal, jeho povinností je lidi přimět k dodržování zákonů, předcházet zločinům a strkat syčáky za mříže.“

„Bez pravidel by to byla děsivá zodpovědnost.“

„Děsí to v každém případě,“ řekl jsem. „Ale bez pravidel by to pro člověka Quirkova typu bylo nemyslitelné.“

„A zákon mu pravidla poskytuje,“ souhlasila Susan.

„Přesně tak,“ přikývl jsem.

Na Susanině zadním dvoře se ozvaly dvě hrdličky. Zněly spokojeně. Pearl na okamžik zvedla hlavu, vztyčila uši a zaposlouchala se. Pak usoudila, že jsou mimo její dosah, uši jí zplihly a hlavu si položila zpátky na přední packy.

„A co ty?“ nadhodila Susan.

„Můj zákon jsi ty,“ řekl jsem.

„Jistě existují i nějaké další,“ namítla. „Nějaké zásady, které se netýkají jenom mé pohody.“

„To nejspíš závisí na tom, jak to člověk bere,“ vysvětlil jsem. „Jsem

si jistý, že pro tebe bych obětoval všechny zásady. A taky vím, že tebe bych neobětoval kvůli ničemu.“

„To dokážu pochopit,“ řekla Susan.

Oknem ložnice jsem viděl koruny několika stromů. Ještě pořád trčely v zimě, žádná poupata. Ale denní světlo bylo pořád zářivější, valdlo bezvětrí a hrdličky pořád dělaly své vrkúú-húú.

„Jsem prostě nástroj,“ vysvětlil jsem. „Vím, co mám rád a co rád nemám a co jsem ochotný udělat a co ne, a snažím se řídit podle toho.“

„A proč vlastně děláš zrovna tuhle náročnou a často i nebezpečnou práci?“

Tenhle rozhovor jsme spolu nevedli poprvé a na otázku jsem Susan nikdy úplně neodpověděl. Pearl zafuněla a udělala si ještě větší pohodlí na náš účet.

„Hm, asi proto, že můžu. Protože jsem v tom dobrý.“

„A taky protože chceš, aby všechno dopadlo, jak má,“ doplnila Susan.

„Jo,“ přikývl jsem. „To se rozumí.“

„V tomhle směru jsme na tom stejně,“ řekla Susan.

„Vím,“ přikývl jsem.

4

V PONDĚLÍ RÁNO jsme posnídali sýr a ovoce a horké sušenky, které jsem upekl, než Susan sešla dolů psychoanalyzovat hlavy. Umyl jsem nádobí, oholil se, osprchoval a vzal si pohodlné oblečení. Pak jsem se vypravil do centra na schůzku s Ritou Fiore.

Ritu jsem vždycky viděl rád. Znal jsem se s ní už od doby, kdy pracovala jako státní žalobce v Norfolkském okrese, a zůstali jsme v kontaktu i později, když přešla do soukromé praxe v oboru trestního práva a povýšila na partnera ve firmě Cone, Oakes a Baldwin. Navíc do mě byla dost poblázněná, a to mi je sympatické u každé ženy.

Sídlo firmy Cone, Oakes zabíralo patnáct pater věžáku s vyhlídkou na přístav a oceán za ním. Ritina kancelář byla úplně nahoře.

„Páni!“ poznamenal jsem, sotva jsem se posadil. „Když máš volnější den, můžeš si jen tak hovět a koukat na letadla, jak přistávají a startují z Loganova letiště.“

„Obvykle tak volné dny nemám,“ namítla Rita. „Pochopila jsem správně, že momentálně pracuješ pro mě?“

„Dal bych přednost termínu ‚spolupráce‘,“ řekl jsem.

„O tom nepochybuj,“ kývla Rita. „Ale na druhou stranu, tvůj plat jde z mého účtu.“

Zasalutoval jsem: „Jasně, šéfko.“

„Zatímco já přiznám,“ řekla, „že mám z tvého příchodu na palubu vážně radost.“

„Protože jsem proklatě dobrej detektiv,“ zazubil jsem se.

„Jednak,“ kývla Rita, „a za druhé mám možnost pokračovat ve svádění.“

„Měla jsi už někdy dřív u mě úspěch?“ zeptal jsem se.

„Ne takový, jak jsem si přála,“ připustila Rita.

„Pokud tě to utěší,“ zazubil jsem se, „já si tvou snahu vychutnávám.“

Rita si poposedla a překřížila si nohy pro případ, že bych je chtěl obdivovat. Taky že jsem je obdivoval, i když poněkud abstraktně.

„Pokud tě to utěší, nejsi jediný, na koho to zkouším,“ mrkla na mě.

„To jsem tušil,“ kývl jsem.

„Susan je v pohodě?“ zeptala se Rita.

„Susan je dokonalá,“ kývl jsem.

„Nejspíš není,“ řekla Rita, „ale připadá mi úžasné, že si to myslíš.“

„Pověz mi o Jumbovi Nelsonovi,“ požádal jsem.

„Tak teď budu mrcha,“ povzdechla si Rita. „Je stoprocentní prasák a všichni ho mají plné zuby, včetně mě.“

„Myslíš, že to udělal?“

„Provinil se v mnoha směrech,“ prohlásila Rita. „Je to takový úchyl, že mám sto chutí ho v tom nechat... A kromě toho, viděl jsi nějaký z jeho filmů?“

„Ne. Myslíš, že ji úkladně zavraždil?“

„Nevím,“ přiznala Rita. „Ale zato vím, že není stoprocentně jisté, že to udělal. A taky vím, že má právo na tu nejlepší možnou obhajobu. Což mu zajistím já.“

„Zatím ho neobvinili,“ připomněl jsem.

„Pravda,“ souhlasila Rita. „Zůstává zájmovou osobou a není ve vazbě. Lidi na prokuratuře nejspíš vědí, že to není jasný případ, stejně jako to ví Quirk.“

„A předpokládáš, že ho zatknou?“

„Pravděpodobně ano,“ potvrdila Rita. „Podle mě je tlak veřejnosti natolik silný, že mu vyšetřovatelé podlehnou.“

„A máš pro mě nějaký konkrétní úkol?“ zajímal jsem se.

„Tuším, že dobře víš, co máš udělat nejdřív. Potřebujeme se o té dívce co nejvíc dozvědět.“

„O Dawn Lopatové,“ upřesnil jsem.

„Správně.“

„Abys v případě nutnosti mohla zpochybnit její pověst.“

„Pokud to nepůjde jinak,“ přikývla Rita. „A navíc potřebujeme zjistit maximum faktů o Jumbo Nelsonovi.“

„Abys mohla oponovat žalobci, pokud zpochybní Jumbovu pověst,“ dodal jsem.

„Občas to tak funguje,“ nepopírala Rita. „Ale ty ses jistě už mockrát přesvědčil, že čím víc faktů zjistíme o hlavních osobách daného případu, tím větší šanci máme na jeho vyřešení, je to tak?“

„Jasně, to mi už dávno došlo,“ souhlasil jsem.

„Kromě toho,“ pokračovala Rita, „bych ti doporučovala, abys používal inteligenci a řídil se vlastními zkušenostmi.“

„Zkušenosti bych našťěstí mohl rozdávat,“ prohodil jsem.

„S tou skromností to občas přeháníš,“ vytkla mi Rita.

„Já vím,“ přiznal jsem.

5

RODINA LOPATOVÝCH ŽILA ve Smithfieldu, dvacet kilometrů severně od Bostonu. Kdysi dávno tu bydlívala Susan, když ještě pracovala jako psycholožka na střední škole před doktorátem na Harvardu a vším, co pak následovalo, takže jsem se tam vyznal mnohem líp než na většině ostatních předměstí. Či než jsem se chtěl vyznat.

Během jízdy předměstskými ulicemi jsem si připomněl, proč se Susan odtud odstěhovala. Kdybyste si do Googlu zadali „čtvrť na přespaní“, vyjel by vám odkaz právě na Smithfield. Bylo sobotní jarní dopoledne a tady jako by všichni vymřeli. Žádné děti nečutaly na školním hřišti do míče. Nikdo nenakupoval, možná proto, že tu nebyly žádné obchody. Nepobíhali tady žádní psi, nelétaly žádné frisbees, nikdo nešlapal do pedálů jízdních kol. Náměstí, které představovalo jediný novoanglický rys celé předměstské oblasti, bylo vylicněné. A dokonce ani na zídce proti kostelíku neposedával houf pubertáků a nedával kolovat jointa.

Domov rodiny Lopatových tvořil dům splený z různých stylů v okázalé čtvrti zvané Královská pole. Na každém rozlehlém pozemku o rozměrech akru stál jeden dům. Předpokládal jsem, že sousedi se navzájem vůbec neznají. Zaparkoval jsem v prázdné ulici a kolem obloukovitě zahnuté cihlové zdi došel ke vchodu. Zahrady okolo nebyly nic moc, zato dům se majetnický roztahoval po pozemku a holý trávník zachumlaný v zimním spánku se táhl až k dalšímu domu a k dalšímu a k dalšímu... řetěz obrovských, šeredných domů na bezútesné pláni.

Stiskl jsem zvonek.

Otevřít mi přišla žena v ustrížených kalhotách a přiléhavém triku s rukávy vyhrnutými nad předloktí. Měla monumentální snubní prsten, hubenou tvář kuřáka a ty nejplavější vlasy, jaké jsem kdy viděl.

„Paní Lopatová?“ zeptal jsem se.

„Jo,“ přikývla. „Vy jste ten chlápek, co volal?“

„Spenser,“ představil jsem se.

Podal jsem jí navštívenku.

„Pracuji jako vyšetřovatel pro firmu Cone, Oakes a Baldwin.“

„Takže jste na jejich straně,“ zahučela žena.

„Podle mě je předčasné dělit na naše a jejich. Já se pouze snažím zjistit, co se stalo.“

„Tak v tomhle my máme jasno,“ odsekla žena. „Ten vyžraný úchyl mi zabil dceru.“

Přikývl jsem.

„Smím dál?“ zeptal jsem se.

Pokrčila rameny.

„Klidně,“ povzdechla si. „Radši si promluvíme tváří v tvář, než abyste čmucharal po informacích za mými zády.“

Usmál jsem se. Koneckonců, byli to truchlíci rodiče.

„To ale můžu udělat tak jako tak,“ upozornil jsem.

Roztržitě pokývala hlavou a zavedla mě do obývacího pokoje, kde mě usadila do úplně nového křesla s květinovým potahem. Pokoj působil útulně zhruba jako operační sál, ale nebyl ani zdaleka tak příjemný.

Žena se zastavila u dveří a houkla nahoru do patra.

„Tommy, je tady někdo od policie!“

„Jo, slyším.“

Čekal jsem. Žena čekala spolu se mnou. Pak Tommy Lopata seběhl po schodech v růžové košili značky Lacoste, v tříslově hnědých kalhotách Dockers a v tmavě hnědých polobotkách Sperry Top-Siders.

„Spenser,“ zahlaholil. „Je to tak?“

Zvedl jsem se.

„Správně,“ přisvědčil jsem.

„Paměť mi pořád ještě střílí do černýho,“ zazubil se muž. „Tommy Lopata.“

Potřásli jsme si rukou a posadili se.

„Dělám v pojišťovnictví,“ objasnil Lopata. „A pamatovat si jména k mé práci patří.“

„Máte vlastní firmu?“ zajímal jsem se. „Nebo děláte pro někoho jiného?“

„Nezávislý makléř,“ svěřil se. „Pojišťovnictví Lopata, sídlem na Malden Square.“

Z broušeného skleněného držáku na konferenčním stolku vytáhl navštívenku a podal mi ji.

„Zajistím veškeré pojištění, které člověk může potřebovat,“ vysvětlil. „Pojištění úrazové, zdravotní, životní, anuitní, na co si jen vzpomene.“

Navštívenku jsem si vzal a strčil ji do kapsičky u košile.

„Díky,“ kývl jsem.

„Buffy,“ obrátil se k ženě, „nemohla bys nám udělat kafe?“

„Ne, pokud ho chcete pít tady,“ namítla paní Lopatová. „Nestojím o fleky od kafe na novém nábytku!“

„Ježíšikriste, Bu!“ zazoufal si Lopata.

„Moje pravidla znáš!“ sykla mrazivě.

„Dneska jsem už překafovaný,“ vyhrkl jsem spěšně. „Ale přesto díky.“ Nevěnovala mi sebemenší pozornost, jen si zapálila cigaretu a hluboce vdechla kouř, než ho konečně vydechla, jako by jí bylo líto ho rozptýlit ve vzduchu.

„Toho obézního zvrhlíka obereme o každý zatracený penny, co má!“ prohlásila.

Přikývl jsem.

„Znala se Dawn s panem Nelsonem už dřív?“ zeptal jsem se. „Myslím před tou nocí, kdy zemřela.“

„To si z nás utahujete?“ utřela mě paní Lopatová. „Myslíte si snad, že bych dceři dovolila scházet se s tak odpornou bečkou loje?“

„Rozhodně jsme o ničem takovém nevěděli!“ doplnil důrazně pan Lopata.

„Ale toho večera s ním šla víc než ochotně,“ poukázal jsem.

„Uch,“ broukl pan Lopata. „Co vám mám povídat, mladé holky a slavná filmová hvězda...“

„Kromě toho,“ vzala si slovo paní Lopatová, „dcera byla něco jako sexuální neurotik, když se uváží, za jakými muži běhala...“

„A měla přítele?“ vyzvídal jsem.

Paní Lopatová vsrkla mohutný doušek kouře.

„Celou hromadu,“ odpověděl pan Lopata.

„Na to vezte jed,“ přitakala jeho žena.

Žal na sebe umí brát směšné podoby. Mluvil jsem s příliš mnoha lidmi, kteří zápolili s bolestí a ztrátou, než abych měl právo tvrdit, jak by se rodiče měli v téhle situaci chovat. Otec bodře vzpomínal, jaká to byla bezvadná holčička. Jeho manželka zuřila, že dcera byla coura. Možná měli pravdu oba dva. Koneckonců, názory obou rodičů se navzájem nevyučovaly.

Byl jsem si však stoprocentně jistý, že jejich masku dnes nestrhnu, a možná nikdy, pokud budu jednat s oběma společně.

Na lesklé ořechové komodě před panoramatickým oknem stála fotografie. Mladík a dívka, oba ve věku středoškoláků.

„To je Dawn?“ zeptal jsem se.

„Ano, je,“ potvrdil Lopata.

„A ten mládenec?“

„Její bratr,“ vysvětlil pan Lopata. „Matthew.“

„Kde je teď?“ zajímal jsem se.

„Na Harvardu,“ odvětili jednohlasně, jako by mi dávali na srozuměnou, že syn je králem Anglie.

Občas neodolám pokušení pobavit aspoň sám sebe. Pochvalně jsem přikývl.

„Dobrá škola,“ utrousil jsem.

6

PO SMRTI DAWN LOPATOVÉ najalo filmové studio pro Jeremyho Franklina Nelsona dům ve Wellesley a personál. K domu patřil plavecký bazén a tenisové kurty. Když jsme tam s Ritou Fiore dorazili, Nelson se rozvaloval v atriu, vyhlížel na kurty a bazén a cpal se pozdní snídaní. Obsluhu zajišťoval Filipíнец v bílém saku a v rohu atria seděl v proutěném křesle statný indián a četl si *Los Angeles Times*. Na stolku vedle sebe měl karafu a šálek kávy.

Jumbo byl pořád ještě v županu, řídké vlasy měl rozježené. Rita nás představila.

„Říkejte mi Jumbo,“ požádal Nelson. „Ten maník se zabijáckým ksichtem, co sedí támhle, je Zebulon Sixkill. Všichni mu říkají Zetko. Je to čistokrevný bojovník z kmene Krí.“

Zetko vzhlédl od novin a probodával mě pohledem. Kývl jsem na něho, ale nereagoval.

„Bodyguard,“ vysvětlil Nelson. „Dokud je poblíž Zetko, nikdo si na staříka Jumba nedovolí.“

Zetko usrkl trochu kávy.

Zatímco Jumbo žvanil, prováděl jsem inventuru jeho snídaně. Začal džbánkem pomerančového džusu a teď se propracovával obalovaným rízkem, čtyřmi míchanými vejci, domácími hranolky a horkými vdolečky s medem. Navíc tam stála vysoká sklenice šampaňského, z níž Jumbo usrkával mezi sousty, a načatá lahev šampusu značky Krug ležela v kbelíku s ledem v Jumbově pohodlném dosahu.

„Takže vy jste ten kouzelník, co tenhle podělaný binec s paragrafy odčaruje?“ zavrčel na mě Jumbo.

Polil si vdoleček medem a snědl ho na jediné polknutí. Konečky prstů si otřel do županu.

„Možná,“ připustil jsem opatrně.

„Co to má znamenat, jaký možná?“ postěžoval si Jumbo. „Ta nažhavená kóča tvrdila, že umíte skákat přes mrakodrapy.“

Koukl jsem na Ritu. *Nažhavená kóča?*

„Hodlám zjistit, co se ve skutečnosti stalo,“ vysvětlil jsem.

Jumbo se zamračil přesně jako Jack Nicholson.

„Pravdu nezměníte!“ pronesl.

„Moc často se o to ani nepokouším,“ odpověděl jsem.

„Vy ten dialog znáte!“ podivil se Jumbo.

„Znám,“ přikývl jsem.

„Víte, kdo to řekl?“

„Jistě.“

„Poznal jste ten výraz?“ naléhal Jumbo.

„To si pište,“ přikývl jsem opět.

„Docela přesný, co?“

„Senzace,“ potvrdil jsem. „Pověděli byste mi, jak to bylo se slečnou Lopatovou?“

„Už jsem to vyprávěl tady čmucharce; nejspíš vám to neřekla.“

„Ale řekla, jenže já chci, abyste to převyprávěl znovu pro mě.“

„Ale že to je čmouchalka lištička, co?“ zazubil se Jumbo. „Hele, to mi věřte, že mám o ní mokré sny, a to ani nespím!“

Filipínský číšník popošel k nám a dolil šampaňské do Jumbovy sklenky, načež vrátil lahev do kbelíčku s ledem.

Rita vstala.

„Jsem váš obhájce a taky vás budu hájit, jak nejlíp to dokážu. Dnes jsem za vámi přišla pouze ze zdvořilosti, abych vám představila našeho vyšetřovatele. Dál tu nemám co dělat.“

„Takže?“ loupł po ní Jumbo očima.

„Takže počkám v autě,“ oznámila a zamířila ke dveřím.

„Znamená to tedy, že mě neošukáte?“ ujistil se Jumbo.

Rita se zastavila a ohlédla se po něm.

„Na to vsadte tu svou tlustou prdel!“ odsekla a vyšla z atria.

Jumbo se za ní dlouze díval.

„Fakt sexy,“ poznamenal. „Ochutnal jste ji někdy?“

Ukrojil kusanec steaku a spolkl ho.

„Povězte mi, jak probíhal večer s Dawn Lopatovou,“ vybědl jsem ho.

„Nejdřív mi musíte vy povědět o Ritě,“ přikázal mi Jumbo. „Vážně je to s ní tak divoký, jak to vypadá? Křičí při tom? Kroutí se hodně?“

Povytáhl obočí jako komik Groucho Marx a napil se šampaňského.

„Jumbo,“ řekl jsem, „aby bylo mezi námi jasno, dveřmi vám teď neprásknu jen ze dvou důvodů. Jedním z nich je vaše obhájkyňě. Tím druhým jsem já. Už se vám povedlo ji urazit. A zrovna teď vás dělí jen chlup od toho, abyste urazil i mě.“

Jumbo se s tlamou plnou steaku a vajíček podivil: „Co máte vy dva za problém, ksakru?“

„Na světě neexistuje porota, která by vám po pěti minutách ve vaší přítomnosti nenapařila doživotí.“

„Hele, chlape!“ štěkl Jumbo. „Nemám zapotřebí poslouchat podobný sračky od chcípáckýho slídila.“

„Ale máte!“ ujistil jsem ho.

„Tak v tom případě máte, kurva, padáka!“ zařval Jumbo. „Jak se ti líbí její kozy?“

„Npracuju pro vás,“ připomněl jsem mu. „Mě platí Cone, Oakes, dokud sám neodejdu.“

„Radši zmiz!“ nedal si pokoj Jumbo. „A vtluč si konečně do palice, kámo, že venku přistaneš na zadek.“

„Tak co se přihodilo Dawn Lopatové?“ otázel jsem se. Jumbo spolkl další vdoleček a spláchl ho šampaňským.

„Zetko,“ houkl, „vyprovod' ho odtud.“

Indián se zvedl. S bezvýrazným obličejem škulbl palcem ve směru dveří.

„Ven!“ poručil.

Hrozba z něho přímo sálala. Obrátil jsem se zpátky k Jumbovi.

„Možná na tom případu zůstanu dělat právě proto, abych vás štval,“ řekl jsem.

„Trhni si a všichni kolem tebe jakbysmet,“ doporučil mi Jumbo.

„A navíc bych měl šanci poslouchat ty úžasný vtipnosti, co pořád trousíte.“

Indián popošel o krok blíž. Pohyboval se zvláště, jako by byla kluzká podlaha. Rychlý ústup není nic, v čem bych se normálně vyžíval, ale nenapadl mě jediný kladný bod, co by mi vynesla rvačka se Zebulonem Sixkillem.

Takže jsem se dal na okamžitý ústup.

I. Zebulon Sixkill

*Žili v chatrči s petrolejovými kamny, suchým záchodem a bez vodu-
vodu. Kam až mu paměť sahala, patřil do čtyřčlenné rodiny: on,
matka, otec a lahev. Rodiče se lahvi věnovali víc než Zebulonovi.
V dobrých časech, kdy otec měl práci, to býval Jack Daniels. V horších
časech, což bylo skoro pořád, to byly nějaké podomácku vypálené patoky
v lahvi bez viněty. Než se Zebulonovi přehoupl šestý rok, už byl
v podstatě samostatný. Hodně vyrostl a ve škole uměl šikanováním*

spolužáků snadno dosáhnout svého. Otec utekl od rodiny brzy nato, co Zebulon nastoupil do školy, i když přesný rok si už ani nepamatoval. Než se chlapci přehouplo osm let, už měl pověst grázla. Ještě před jeho desátými narozeninami mu zemřela matka „na chlast“, aspoň jak tehdy pochopil. Zebulona poslali žít k dědečkovi z matčiny strany, který se jmenoval Bob Malý medvěd. Zebulon mu říkal Bob. Dědeček byl vdovec. Mluvil jen málo. Ale ani s pitím to nepřeháněl. A kdykoliv si Zebulon zavařil ve škole průšvih, Bob si pro něho zajel a doma mu objasnil, proč by to neměl víckrát udělat. Bob se pro Zebulona stal pevným bodem vesmíru, inspirací. Byl pořád stejný. Vždycky držel slovo. Měl svoje zásady a věděl, k čemu jsou, a také to Zebulonovi vysvětlil. Naučil chlapce střílet z pušky, rozdělat oheň a něco uvařit a celkově o sebe pečovat. Vysvětlil mu všechno kolem sexu. Zebulonovi připadala zvláštní i pouhá představa, že to Bob někdy dělal. Bob se přiznal, že zvláštní to připadá dokonce i jemu, ale ve skutečnosti to ještě občas dělá.

„S kým?“ zajímal se Zebulon.

„Po tom ti je houby,“ usadil ho Bob, ale přitom se zubil. Zebulon poznal, že Bob je na to vlastně pyšný. Chvilí přemýšlel.

„Moje máma byla tvá dcera,“ vyhrkl nečekaně.

„Byla,“ přisvědčil Bob.

„Určitě jsi byl smutný, když umřela.“

„To jistě,“ souhlasil Bob.

„Tak to mě nikdy dřív nenapadlo,“ pokračoval Zebulon.

„A proč by mělo?“ řekl Bob.

„A máho tátu jsi znal?“ vyptával se Zebulon.

„Znal.“

„A měl jsi ho rád?“

„Neměl,“ odpověděl Bob.

„No, já ho nejspíš taky neměl moc rád.“

„Taky jsi k tomu neměl důvod,“ řekl Bob.

„Ale člověk by měl mít rád vlastního tátu,“ namítl Zebulon.

„Pokud ti to ten táta dovolí,“ upřesnil Bob.

„A proč mi dali jméno Zebulon?“

„Po Zebulonu Pikeovi,“ vysvětlil Bob.

„Kdo je to?“

„Slavný cestovatel,“ řekl Bob. „Objevil Pikes Pike.“

„Kde je Pikes Pike?“

„Ve státě Colorado,“ prozradil Bob.

„Takže slavný bílý objevitel?“

„Správně.“

„Ale proč mě pojmenovali po nějakým bělochovi?“

„Nevím,“ řekl Bob.

„Proč mi nedali jméno po nějakým slavným člověku z kmene Kří?“

„Nevím,“ řekl Bob.

„A proč se v jednom kuse opijeli?“

„Nevím,“ řekl Bob.

„A proč můj táta práskl do bot?“

„Nevím,“ řekl Bob.

„A proč vůbec nic nevíš?“

„Vím, že teď jsme tady,“ prohlásil Bob. „Vím, že si s tím musíme poradit a nezdržovat se hromadou věcí, co prostě nezměníme.“

„Aspoň že to tvoje bělošský jméno se vyslovuje líp.“

„Snáz než Zebulon,“ souhlasil Bob.

7

TAK TEDY,“ povzdechla si Rita, když jsme jeli zpátky do Bostonu, „tohle šlo jako po másle.“

„Nemůžu říct, že bych někdy předtím zažil, jak jsi skousla urážku.“

„Sama si nevzpomínám,“ souhlasila Rita. „A čím urazil tebe?“

„Chtěl vědět, jestli jsem se s tebou vyspal.“

„A ty ses styděl přiznat, že nevyspal?“ zajímala se Rita.

„Ne, šlo o ten způsob, jakým se ptal,“ vysvětlil jsem.

„Vím,“ přikývla Rita. „Bezbřehé pohrdání.“

„Obhajoba toho grázla bude dřina,“ poznamenal jsem.

Rita opět přikývla.

„Každý člen poroty ho bude mít plné zuby,“ souhlasil jsem.

„Myslím, že slyšení před porotou se zkusím vyhnout,“ přemýšlela Rita.

„Můžeme se na něho vykašlat,“ navrhl jsem.

„Nic by mi neudělalo větší radost, ale to neuděláme,“ řekla Rita.

„Ani jeden z nás?“

„Ani jeden,“ potvrdila Rita. „Ty to víš a já to vím taky.“

„Možná to udělám,“ trucoval jsem.

„Ne,“ řekla Rita. „To je otázka ega. Oba jsme přesvědčení, že ve svém oboru jsme ti nejlepší.“

„Hm, no jo,“ zabručel jsem.

„A oba chceme vědět, co se v tom hotelovém pokoji vlastně semlelo.“

„Pravda,“ připustil jsem.

„Je to naše práce,“ shrnula Rita. „A kromě toho, máš ten spasilský komplex.“

„Vždyť ti to povídám,“ přikývl jsem. „Na Jumba bych se nikdy nevykašlal.“

„Tohle na tobě obdivuju,“ pochválila mě Rita. „Ale protože jsme mu oba vpálili, že je hajzl, a vztekle odklusali, jak to chceš vlastně udělat?“

„A co na to jít přes Zebulona Sixkilla?“ navrhl jsem.

„Nemluvím s tím bodyguardem ráda,“ svěřila se Rita. „Jsem z něho strachy bez sebe.“

„Byl s Jumbem tu noc?“ nadhodil jsem.

„Předpokládám, že ano,“ kývla Rita. „Nehne se od něho na krok. V hotelu měli apartmá s dvěma ložnicemi. Tedy, předtím než se filmové studio pokusilo Jumba schovat tady.“

„Takže víš, že u toho byl?“

„Tvrdí, že seděl v obývacím pokoji,“ odpověděla Rita. „A koukal na televizi.“

„Možná si s ním promluví,“ řekl jsem.

„Jak ho chceš odchytit o samotě?“

„Nemusím s ním mluvit mezi čtyřma očima,“ odpověděl jsem.

„Možná si s ním promluví přímo před Jumbem.“

„A nepřikáže mu Jumbo, aby tě vyhodil podruhé?“

„Dá se to čekat,“ souhlasil jsem.

„Copak tebe Zebulon Sixkill neděsí až k smrti?“

„Děsí,“ přitakal jsem. „Ale zkusím zatnout zuby.“

„Jo, uznávám, byla to hloupá otázka,“ povzdechla si Rita. „Oba víme, že se ho nebojíš.“

„Nebojím?“ podivil jsem se.

„Měl by ses bát,“ vysvětlila Rita, „ale nebojíš.“

„A proč to tak podle tebe je?“ zajímal jsem se.

„Protože jsi hrdina?“ tipovala Rita.

„Taky bych řekl,“ souhlasil jsem.

8

NA PŘÍZEMNÍ TERASE Holyoke Center, hned naproti kampusu Harvard University, jsem se podělil o pizzu s Matthewem Lopatou. Byl to dvaadvacetiletý mladík střední postavy, s vážným výrazem a nakrátko ostříhanými tmavými vlasy.

„Naši si myslí, že když chodím na Harvard, jako bych se dostal mezi bohy,“ svěřoval se.

„Studium zvládáte?“

„No jasně,“ přikývl. „Studium zvládne skoro každý, kdo se sem dostane, pokud se tedy neuchlastá k smrti.“

„Letos budete promovat?“ zeptal jsem se.

„Po pravdě,“ řekl Matthew, „promoval jsem už loni.“

„S vyznamenáním?“ nadhodil jsem, čistě aby řeč nestála.

„No jasně,“ přisvědčil opět. „Víte vůbec, kolik procent lidí z loňského ročníku promovalo s vyznamenáním?“

„Něco přes devadesát,“ hádal jsem.

Zatvářil se maličko překvapeně.

„Správně,“ potvrdil.

„Zřejmě jde o kombinaci vysoce inteligentních studentů se schopnými pedagogy,“ poznamenal jsem.

„Zaručeně,“ kývl Matthew.

„Takže teď děláte postgraduál?“

„Jo,“ řekl. „Ekonomii.“

„Auvajs,“ udělal jsem.

„Já vím,“ usmál se. „Vím, hodně neveselá věda.“

Ukousl ze špičky kousku pizzy s feferonkami.

„Tak co škola?“ nadhodil jsem.

„Všichni si pořád myslí, že Harvard je hrozná otročina. Není to tady o nic těžší než jinde. Stačí jen pořádně studovat.“

„Což vy děláte,“ shrnul jsem.

„Dost, abych prolezl,“ potvrdil.

„Ale baví vás to,“ poukázal jsem.

„Baví,“ přiznal. „Ekonomie je fakt zajímavá. Pochopte, všechny ty peněžní transakce. Peníze jsme vymysleli, víte, protože směnný obchod byl hrozně nešikovný... Je to jako kouř viděný v zrcadle.“

„Tak tohle jsem tušil odjakživa,“ kývl jsem. „Mohli bychom si promluvit o vaší sestře?“

Chvilí mlčel a civěl dolů na svou pizzu. Nakonec přikývl, ale ani se na mě nepodíval.

„Fajn,“ řekl jsem. „Povídejte mi o ní.“

„Co třeba?“ zeptal se.

„To nechám na vás. Prostě všechno, co vás napadne.“

„Jako malá to byla bezvadná holka,“ povzdechl si Matthew. „Ksakru, bezvadná holka to byla odjakživa, ale měla v sobě děsný zmatek.“

Nepřestával zírat na pizzu.

„Jak to?“ pobídl jsem ho.

„To naši,“ vysvětlil a potrásl nešťastně hlavou. „Táta se k ní choval jako ke královně karnevalu a kapitánce týmu roztleskávaček dohromady. A máti...“ Odtrhl pohled od pizzy a zadíval se na mě, jako by

ho rozhovor začal zajímat. „Máti s ní zacházela jako s odpudivou courou, která se vychrápe s každým na potkání.“

„Která z těch charakteristik ji vystihovala?“ zeptal jsem se.

„Obě,“ přiznal Matthew s povzdechem.

Harvard Square halil deštivý den, takže z Mass Ave procházelo atriem na Mount Auburn Street mnohem víc chodců než za slunečného dne. Většina lidí si nesla deštník, který uvnitř sklapli. Vždycky jsem byl pevně přesvědčený, že město Cambridge, které se nacházelo v blízkém sousedství Harvardu, se vyznačuje nejvyšším počtem deštníků na hlavu na celém světě. Lidi je nosili, i když sněžilo. Vyrůstal jsem v Laramie, stát Wyoming, kde jsme všechny lidi s deštníkem považovali za změkčilé baby. Skoro jistě to bylo ukvapené zevšeobecnění, ale osobně jsem nikdy neslyšel dost pádný argument, jenž by mi ten předpoklad vyvrátil.

„Byla promiskuitní?“ vyptával jsem se. „Tedy, pokud ten termín nemá dnes jiný význam než dřív?“

„Trochu byla,“ připustil Matthew. „A byla, víte, byla veselá a moc milá.“

„Plná života,“ dodal jsem.

„Jo,“ přikývl Matthew. „Plná života. A dělala na tom jako otrok.“

„Toužila po popularitě?“

„Nejvíc na světě.“

„A toužila, aby ji někdo ocenil?“

„Odhakživa,“ souhlasil Matthew. „Vážně se na ní hnusně podepsali.“

„Vaši rodiče?“ ujistil jsem se.

„Jo.“

„Ale na první pohled,“ namítl jsem, „na vás nic pokaženého nevidím.“

„Byl jsem kluk,“ připomněl.

„Odlišné nároky,“ svitlo mi.

„Přesně,“ souhlasil. „Byl jsem starší o dva roky. Dobře jsem se učil. Když do školy nastoupila sestra, předem čekali, že v jejím případě to nebude platit.“

„A ona je nezklamala.“

„Podle všeho ne,“ potvrdil Matthew. „Na střední škole jsem sportoval. Ona se nedostala ani k roztleskávačkám.“